

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 907

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 octombrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 476 din 12 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 16 și art. 24 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență	2–5
Decizia nr. 515 din 17 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13 ² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	5–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
25. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii acordate prin Licența nr. 19.978/2017 pentru explorarea resurselor de lignit în perimetrul Valea Măgurica, județul Bihor, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială STONE & ROCK — S.R.L., aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 102/2017 privind aprobarea unor licențe de concesionare pentru explorare	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	9–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 476**

din 12 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 16 și art. 24 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoroiu în Dosarul nr. 5.658/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 3.587D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Direcția de Inspecție Judiciară pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a transmis note scrise prin care susține respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 721 din 29 octombrie 2015 și nr. 741 din 3 noiembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 3.886 din 6 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.658/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția a fost ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoroiu, într-o cauză având ca obiect contestația împotriva rezoluției de clasare emise de Direcția inspecție judiciară pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și trimiterea cauzei la Inspecția judiciară pentru judecători în vederea cercetării abaterilor disciplinare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece nu există o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe, iar Parlamentul era în activitate în luna iunie 2013, la data adoptării actului normativ criticat. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu a fost supusă dezbaterii parlamentare și nu

există o lege de aprobare sau de respingere din partea Parlamentului la data publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 în Monitorul Oficial al României. În mod abuziv, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a abrogat Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a fost pusă în aplicare în 3 zile de la publicarea sa în Monitorul Oficial al României, cu încălcarea art. 61, art. 108, art. 115 din Constituția României. Susțin că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost emisă de puterea executivă și fără a mai trece prin controlul puterii legislative (lipsind legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013), a intrat în vigoare în termen de 3 zile și „a fost pusă în aplicare la nivel național în complicitate cu puterea judecătorească, căreia îi asigură o finanțare substanțială în baza taxelor judiciare majorate cu peste 100% pe care sunt nevoiți să le plătească justițiabilii din România”. Nici până în prezent Camera Deputaților, care este Camera decizională, nu a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, care a abrogat în mod neconstituțional o lege organică — Legea nr. 146/1997. Astfel, sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (6) referitoare la interdicția de a adopta ordonanțe de urgență prin care sunt afectate drepturi sau libertăți fundamentale. În acest sens, se invocă Adresa emisă de Camera Deputaților nr. 3b/30.236/243/2015 potrivit căreia „La Camera Deputaților se află înregistrat Proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru (PL-X nr. 394/2013)”.

7. De asemenea, autoarele excepției susțin că, prin art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, taxele judiciare de timbru au fost majorate cu peste 100%, comparativ cu cele stabilite anterior prin art. 3 lit. m) din Legea nr. 146/1997. De asemenea, în susținerea neconstituționalității prevederilor art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 care stabilesc taxa judiciară de timbru pentru cererea de recurs în contencios administrativ, sunt invocate prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, potrivit căreia interdicția reglementării în domenii ce fac obiectul legilor organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență, care se adoptă de către Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Adoptarea unor asemenea ordonanțe este condiționată de existența unor „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței. Examinând preambulul actului normativ criticat, Curtea Constituțională a reținut că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 prin raportare la art. 115 din Constituție este

neîntemeiată, având în vedere că urgența reglementărilor justifică, în acest caz, existența situației extraordinare și, în consecință, a considerat că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reținând, în esență, considerente ale deciziilor Curții Constituționale în materie, spre exemplu, deciziile nr. 460 din 28 iunie 2016 și nr. 721 din 29 octombrie 2015. Precizează că, spre deosebire de ordonanțele simple, care, potrivit art. 115 alin. (1) din Constituție, nu pot fi adoptate decât în domenii care nu fac obiectul legilor organice, Constituția nu prevede o astfel de limitare și pentru ordonanțele de urgență.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de partea Direcția de inspecție judiciară pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit dispozitivului actului de sesizare, îl constituie prevederile art. 16 și art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, care au următorul cuprins:

— Art. 16: „*În materia contenciosului administrativ, cererile introduse de cei vătămăți în drepturile lor printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative de a le rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege se taxează după cum urmează:*

a) *cererile pentru anularea actului sau, după caz, recunoașterea dreptului pretins, precum și pentru eliberarea unui certificat, a unei adeverințe sau a oricărui altui înscris — 50 lei;*

b) *cererile cu caracter patrimonial, prin care se solicită repararea pagubelor suferite printr-un act administrativ — 10% din valoarea pretinsă, dar nu mai mult de 300 lei.”;*

— Art. 24 alin. (1): „*Recursul împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 100 lei dacă se invocă unul sau mai multe dintre motivele prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 1—7 din Codul de procedură civilă.”*

14. Din examinarea considerentelor actului de sesizare și a notelor scrise formulate de autoarele excepției, Curtea observă că, în cauză, sunt formulate critici de neconstituționalitate extrinsecă, astfel încât urmează a reține ca obiect al excepției prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, cele ale art. 16 și art. 24 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență.

15. În opinia autoarelor excepției, prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 108 privind actele Guvernului și art. 115 privind delegarea legislativă.

16. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție privind dreptul la respectarea bunurilor.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, și ale art. 16 și art. 24 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici, în esență, similare, instanța de contencios constituțional respingând excepțiile de neconstituționalitate. În acest sens, sunt, spre exemplu, Decizia nr. 721 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 4 februarie 2016, Decizia nr. 741 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2016, Decizia nr. 460 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 24 august 2016, Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, 291 din 25 aprilie 2017.

18. Astfel, raportat la criticile extrinseci privind Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ceea ce privește susținerile potrivit cărora la momentul adoptării actului normativ menționat nu exista o lege specială de abilitare a Guvernului, precum și faptul că această ordonanță de urgență nu a fost supusă dezbaterii parlamentare, Curtea a reținut că, potrivit art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, fiind vorba însă de ordonanțe simple, și nu de ordonanțe de urgență. Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe, iar dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional (a se vedea Decizia nr. 98 din 23 mai 2000). Cum în prezenta cauză este vorba despre o ordonanță de urgență, Curtea a apreciat că nu se poate vorbi despre necesitatea existenței unei legi de abilitare, așa încât critica formulată din această perspectivă este nefondată și, prin urmare, art. 108 din Constituție nu este încălcat.

19. Curtea a observat, totodată, faptul că proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost depus și înregistrat pentru dezbateri la Camera Deputaților în data de 28 octombrie 2013. Ulterior, la data de 5 noiembrie 2013, a fost primit aviz de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, la data de 6 martie 2014 a fost acordat avizul de la Comisia pentru buget, finanțe și bănci, iar în 29 noiembrie 2016 a fost primit raport favorabil aprobării ordonanței de urgență de la Comisia juridică, de disciplină și imunități. La data de 27 decembrie 2016 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților. Prin urmare, criticile autoarei excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, având în vedere faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a intrat în vigoare după depunerea sa spre dezbateri la camera competentă să fie sesizată, în speță, Camera Deputaților, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție.

20. În jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, Curtea a statuat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (5) condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și

publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dispozițiile constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia „Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară”. Depunerea ordonanței de urgență spre dezbateră în procedura de urgență la Camera competentă să fie sesizată drept condiție necesară intrării în vigoare a actului normativ nu reprezintă altceva decât o obligație ce incumbă emitentului, respectiv Guvernului, în calitate de legiuitor delegat.

21. Delegarea legislativă, consacrată expres de Legea fundamentală, presupune o excepție de la principiul constituțional al separației puterilor în stat și o derogare de la prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Dispozițiile art. 115 din Constituție atribuie Guvernului, autoritate constitutivă a puterii executive, dreptul de a legifera alături de Parlament. Însă prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării acestui drept, condiționând legitimitatea și, deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate. Astfel, mandatul atribuit Guvernului, în temeiul art. 115, trebuie să fie dublat de un mandat legal — legea specială de abilitare, adoptată de Parlament — în cazul ordonanțelor simple, sau izvorâște direct din Constituție — în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată — în cazul ordonanțelor de urgență.

22. Prin Decizia nr. 752 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 6 februarie 2015, Curtea a reținut că, în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, legiuitorul delegat a subliniat că modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil impuneau revizuirea urgentă a legislației și în materia taxelor judiciare de timbru, care trebuie să reflecte noua structură și dinamică a procesului civil, noile garanții procedurale acordate părților pentru asigurarea unui proces echitabil, precum și acoperirea costurilor suplimentare pentru dezvoltarea infrastructurii, pregătirea personalului din sistemul justiției etc. S-a arătat, totodată, că neadoptarea urgentă a acestui act normativ ar fi condus la conservarea unui sistem de taxare neadaptat în raport cu întreaga evoluție în plan legislativ, cu liniile trasate prin regândirea sistemului juridic românesc odată cu adoptarea noului Cod civil și a noului Cod de procedură civilă, în acest sens, orice întârziere în asanarea și sistematizarea legislației în materia taxelor de timbru ar fi condus la menținerea nepermisă a neconcordanțelor dintre prevederile legale în această materie cu prevederile noilor coduri, prin perpetuarea acelor norme care trebuie expres abrogate, fiind perimate sau chiar în contradicție cu noul cadru normativ în aceeași ipoteză. Totodată, consecințele negative pe planul transparenței și disciplinei financiare impuse de exercițiul colectării la buget a sumelor derivând din plata taxelor judiciare de timbru, dar și pe planul situației justițiabililor și al nevoilor acute ale sistemului nu ar fi fost deloc neglijabile.

23. De asemenea, Curtea a analizat motivele invocate de către Guvern în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 și a ajuns la concluzia că există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume condițiile concrete în care urmează să se desfășoare activitatea sistemului judiciar, având în vedere adoptarea noilor coduri, Codul civil și Codul de

procedură civilă, și necesitatea finanțării optime a acestui sistem prin raportare la nevoile sale reale, astfel încât a considerat că există o situație extraordinară, de natură să justifice adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție nu au fost încălcate.

24. Referitor la invocarea în susținerea criticilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 și art. 21 din Legea fundamentală, Curtea a mai reținut, în esență, că prestațiile judecătorești nu trebuie și nu pot fi în toate cazurile gratuite și că accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuate de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

25. Plata taxelor judiciare de timbru este o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) fiind justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De altfel, contribuția justițiabilului poate fi recuperată la cererea acestuia, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, de la partea care pierde procesul. Așadar, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură civilă, cel care nu este în stare să facă față cheltuielilor pe care le presupune declanșarea și susținerea unui proces civil, fără a primejdui propria sa întreținere sau a familiei sale, poate beneficia de asistență judiciară, în condițiile legii speciale privind ajutorul public judiciar (a se vedea Decizia nr. 425 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014).

26. De asemenea, Curtea a reținut că legiuitorul a instituit, prin prevederile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Această reglementare vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale, constituind o garanție a liberului acces la justiție. Aprecierea legalității și temeiniciei cererilor întemeiate pe dispozițiile mai sus citate se realizează de către instanța de judecată în temeiul prerogativelor conferite de Constituție și legi, pe baza probelor care însoțesc aceste cereri (a se vedea Decizia nr. 81 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 2 mai 2017).

27. În fine, referitor la susținerea încălcării art. 6 pct. 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1 din Primul Protocol adițional la această convenție, Curtea a constatat că obligația părților de a plăti taxe judiciare de timbru stabilite prin lege nu aduce atingere acestor articole, ci, dimpotrivă, creează premise pentru realizarea unui proces echitabil, deoarece taxele judiciare de timbru servesc unei mai bune organizări și funcționări a serviciului public de realizare a justiției (a se vedea Decizia nr. 29 din 22 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 septembrie 2000).

28. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele statuate prin deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoroiu în Dosarul nr. 5.658/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, cele ale art. 16 și art. 24 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 17 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gabriel Oprea în Dosarul nr. 1.926/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.743 D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Dan Lupașcu, din cadrul Baroului București. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. Se arată că, de la data invocării prezentei excepții de neconstituționalitate și până la cea a dezbaterilor, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile legale criticate. Se susține că nu sunt invocate temeuri noi, față de cele care au fost arătate cu prilejul invocării excepției, dar că sunt aduse în atenția Curții câteva precizări referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a

excepției, respectiv la sintagma „în vigoare”, din cuprinsul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Se face trimitere la Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, dar și la Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, prin care Curtea a statuat, pe de o parte, cu privire la obligativitatea reglementării unui prag valoric al prejudiciului produs prin săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, iar, pe de altă parte, referitor la obligația legiuitorului de a pune dispozițiile legale ce reglementează infracțiunea de abuz în serviciu în acord cu dispozițiile Constituției, precum și la obligativitatea considerentelor deciziilor Curții Constituționale. Se susține că, așa fiind, sunt incidente, în prezenta cauză, prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție, ceea ce înseamnă că, între data de 30 iunie 2017, data publicării Deciziei nr. 392 din 6 iunie 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I, și data de 14 august 2017, normele juridice ce reglementează infracțiunea de abuz în serviciu au fost suspendate de drept, iar, din data de 15 august 2017, aceleași dispoziții legale și-au încetat efectele juridice. Se susține că, chiar și în aceste condiții, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate, întrucât prevederile art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt doar parțial inaplicabile. Este invocată, în acest sens, Decizia nr. 11 din 8 martie 1994, cu diferența că, în cazul textului ce reglementează infracțiunea de abuz în serviciu, sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul art. 297 alin. (1) din Codul penal nu a fost abrogată, ci a devenit inaplicabilă. Pe fond, se arată că nereglementarea unui prag valoric în cazul infracțiunii de abuz în serviciu este de natură a încălca principiul legalității și dreptul la un proces echitabil.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și, ca neîntemeiată, a

excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 6 iunie 2017, paragrafele 52, 56 și 57, arătându-se că temeiul caracterului inadmisibil al excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal se regăsește la paragraful 57 din decizia anterior menționată. Cu privire la dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, se susține că acestea implementează instrumentele internaționale pretins încălcate. Se arată, totodată, că nu există elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței Curții Constituționale în materia analizată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 25 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.926/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Gabriel Oprea într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține că, întrucât legiuitorul nu a prevăzut un prag valoric al prejudiciului produs prin infracțiunea de abuz în serviciu, dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, ce reglementează această infracțiune, sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate. Se arată că prevederile art. 13² din Legea nr. 78/2000 sunt indisolubil legale de cele ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, din moment ce fac trimitere la ele, motiv pentru care criticile formulate, cu privire la art. 297 alin. (1) din Codul penal, sunt valabile și pentru norma penală cu caracter special anterior menționată. Se subliniază faptul că argumentele formulate în prezenta cauză sunt diferite de cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016. Se arată că numeroase reglementări internaționale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului conțin referiri semnificative la necesitatea reprimării infracțiunilor (îndeosebi a celor de corupție), prin instituirea de reglementări clare, precise și previzibile, aplicabile în condiții strict determinate. Astfel, Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției recomandă statelor părți adoptarea de măsuri adecvate pentru a se atribui caracterul de infracțiune faptei unui agent public de a abuza de funcția sau de postul său, adică de a îndeplini sau de a se abține să îndeplinească, în exercitarea funcției sale, un act, cu încălcarea legii, cu scopul de a obține un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul. De asemenea, se face trimitere la Raportul Comisiei de la Veneția privind relația dintre responsabilitatea politică și responsabilitatea penală ministerială, adoptat la 8—9 martie 2009, prin care s-a reținut că incriminarea abuzului în serviciu trebuie să respecte, pe lângă exigențele art. 7 din Convenție, și alte cerințe ce derivă din principiul supremației legii, precum securitatea juridică, predictibilitatea, claritatea, proporționalitatea sau egalitatea de tratament, condiții care nu sunt îndeplinite de textele de lege criticate. Prin același raport, s-a arătat că incriminarea într-o manieră generalizată a acestor tipuri de fapte, ce pot fi comise de către funcționarii publici, contravine criteriilor calitative prevăzute la art. 7 din Convenție. Se mai face referire la Rezoluția nr. 1.950 (2013) adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, care vorbește despre caracterul de măsură *ultima ratio* a dreptului penal, precum și la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 noiembrie 1996, 24 mai 2007, 17 septembrie 2009 și 21 octombrie 2013, pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, *Scoppola împotriva Italiei* și *Del Rio Prada împotriva Spaniei*.

Totodată, sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 824 din 3 decembrie 2015 și nr. 405 din 15 iunie 2016. În fine, se arată că prejudicierea unei persoane, ca urmare a încălcării atribuțiilor de serviciu de către un funcționar public, poate declanșa și alte forme de răspundere juridică, motiv pentru care absența unui prag valoric din cuprinsul dispozițiilor legale criticate imprimă acestora un caracter echivoc, aspect ce contravine prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, precum și celorlalte dispoziții constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că dispozițiile legale criticate trebuie analizate prin prisma considerentelor Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, prin care Curtea Constituțională a constatat necesitatea introducerii unui prag valoric al prejudiciului produs, în cazul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu. Se susține că instanțele ar trebui să se conformeze acestor considerente, dar că acestea nu sunt competente să stabilească ele însele un astfel de prag.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 și la Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, paragrafele 56 și 57.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, care au următorul cuprins:

— Art. 297 alin. (1) din Codul penal: „*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*”

— Art. 13² din Legea nr. 78/2000: „*În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.*”

13. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitor la statul de drept și la calitatea legii, art. 11 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 23 alin. (12) cu privire la principiul legalității incriminării și a pedepsei, precum și art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la principiul

legalității incriminării și a pedepsei. Mai este invocată Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, ratificată de România prin Legea nr. 365/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal și art. 132 din Legea nr. 78/2000 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din data de 8 iulie 2016, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”. Prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000. Totodată, având în vedere natura diferită a criticilor de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 697 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 2 martie 2018, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal și ale art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

15. Cu referire la dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea observă că Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 reprezintă o decizie interpretativă, astfel încât excepția de neconstituționalitate, care vizează înțelesul normei juridice care nu a fost exclus cadrului instituțional prin decizia anterioară, poate face obiectul controlului de constituționalitate. În acest sens, având în vedere natura juridică diferită a criticilor de neconstituționalitate formulate, față de cele reținute prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea, prin Decizia nr. 697 din 7 noiembrie 2017, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 din Codul penal. Raportat la cele anterior arătate, Curtea constată că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate formulează critici care vizează însăși existența normativă a textului criticat, prin prisma faptului că legiuitorul nu a intervenit asupra acestuia, după pronunțarea Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016. Prin urmare, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este admisibilă și urmează a fi analizată pe fond.

16. Prin Decizia nr. 697 din 7 noiembrie 2017, paragrafele 17—19, făcând trimitere la Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, paragraful 55, Curtea a constatat necesitatea reglementării de către legiuitor a unui prag al pagubei produse prin săvârșirea infracțiunii și circumstanțierea vătămării produse prin comiterea faptei, elemente în funcție de care să se aprecieze incidența sau nu a legii penale. De asemenea, instanța de contencios constituțional a constatat că nu are competența de a complini acest viciu normativ, întrucât și-ar depăși atribuțiile legale, acționând în sfera exclusivă de competență a legiuitorului primar sau delegat. Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, și de cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „*În România, respectarea [...] legilor este obligatorie*”, Curtea a subliniat că legiuitorul are obligația de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitim rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

17. Or, Curtea a reținut, prin aceeași decizie, nr. 697 din 7 noiembrie 2017, că aspectele mai sus invocate sunt de natură

a conferi un caracter proporțional reglementării criticate, prin mecanismele specifice controlului de constituționalitate.

18. Distinct de cele constatate prin jurisprudența mai sus menționată, Curtea reține că considerentele deciziilor invocate sunt de natură a asigura, totodată, claritate, precizie și previzibilitate reglementării criticate, punând dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) și, de asemenea, cu cele ale art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea la drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul legalității incriminării și a pedepsei.

19. Pentru aceleași motive, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la principiul separației și al echilibrului puterilor în stat.

20. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea reține că dispozițiile legale criticate se aplică, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în condițiile prevăzute în ipoteza normei de incriminare analizate, motiv pentru care acestea nu contravin principiului egalității în drepturi.

21. În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea a reținut că aceasta constituie, astfel cum prevede și titlul secțiunii din care face parte, o infracțiune asimilată celor de corupție, prin modul în care a fost incriminată constituind o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu. Curtea a observat că în legislația penală, în raport cu elementele componente, pot exista norme complete și norme incomplete, acestora din urmă lipsindu-le fie dispoziția, fie sancțiunea, fie elemente ale acestora, pe care le împrumută din conținutul altor norme. În legătură cu normele de trimitere, Curtea, prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, a statuat că trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul aceluiași act normativ sau din alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text. În lipsa unei atari operații, legiuitorul ar fi încadrat, evident, acest text în forma scrisă a textului care face trimitere. Astfel, potrivit art. 5 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, „*Atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete*”. Prin urmare, analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246, art. 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, astfel cum acestea au fost reconfigurate prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 și Decizia nr. 397 din 13 iunie 2017, dispoziția criticată fiind o normă incompletă, de trimitere (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 6 iunie 2017, paragrafele 58—60).

22. Cu privire la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât dispozițiile legale criticate reprezintă norme de drept penal substanțial, iar garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil se asigură prin mijloace juridice specifice dreptului procesual penal.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Oprea în Dosarul nr. 1.926/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

¹ Cu Opinia concurentă a doamnei judecător Livia Doina Stanciu, exprimată în Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii acordate prin Licența nr. 19.978/2017 pentru explorarea resurselor de lignit în perimetrul Valea Măgurica, județul Bihor, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială STONE & ROCK — S.R.L., aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 102/2017 privind aprobarea unor licențe de concesionare pentru explorare

Având în vedere:

- art. 34 lit. a) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 301.094/3.10.2018 privind verificarea îndeplinirii condițiilor legale și propunerea de aprobare a anulării;
- art. 37 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de explorare a lignitului în perimetrul Valea Măgurica, județul Bihor, convenită prin Licența de concesiune nr. 19.978/2017, aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 102/2017 privind aprobarea unor licențe de concesionare pentru explorare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea

Comercială STONE & ROCK — S.R.L., în calitate de concesionar, cu sediul în satul Tăuteu, comuna Tăuteu, nr. 200, județul Bihor, cod unic de înregistrare 33342980, înregistrată la oficiul registrului comerțului sub nr. J05/21028/2014, încetează la data publicării prezentei decizii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gigi Dragomir

București, 11 octombrie 2018.
Nr. 25.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 11**din 12 septembrie 2018**

Dosar nr. 1.198/1/2018

Mirela Sorina Popescu — președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Oana Burnel — judecător la Secția penală

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală

Dan Andrei Enescu — judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Săndel Lucian Macavei — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Suceava în Dosarul nr. 824/86/2018, prin care, în baza art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 475 din același cod, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Albu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept curțile de apel Alba Iulia, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, Iași, Bacău, Timișoara și instanțele arondate acestora.

La data de 7 iunie 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar Adresa nr. 1.189/C/1.120/III-5/2018 prin care a comunicat că, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța.

În continuare, a arătat că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Justina Condoiu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 4.020/1/2016.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea formulată de Tribunalul Suceava este admisibilă și a solicitat pronunțarea unei hotărâri pe fond, dată fiind împrejurarea că termenul de 10 zile este un termen de recomandare.

A susținut, contrar celor reținute de judecătorul-raportor, că determinarea naturii juridice a termenului are o înrăurire asupra rezolvării procesului principal. Astfel, instanța de trimitere este investită cu o cerere de confirmare a ordonanței prin care procurorul a apreciat oportun să dispună renunțarea la urmărirea penală, chiar dacă soluționarea cauzei nu implică pronunțarea asupra raportului juridic de conflict.

Or, față de cele anterior expuse, a considerat că respingerea cererii de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală are ca efect posibilitatea dispunerii unei noi soluții de renunțare la urmărire penală, indiferent de motivul invocat.

Mai mult, procurorul a menționat că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în multe situații, s-a pronunțat pe fond cu privire la interpretarea normelor din procedură penală, respectiv: Decizia nr. 27/2015, Decizia nr. 22/2015, Decizia nr. 5/2015, Decizia nr. 2/2015 și Decizia nr. 23/2015.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 18 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 824/86/2018, Tribunalul Suceava a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Ordonanța nr. 66/P/2017 din data de 31 ianuarie 2018 a procurorului șef serviciu din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Suceava, s-a dispus renunțarea la urmărirea penală față de inculpatul S.L.I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență și clasarea pentru celelalte infracțiuni pentru care a fost cercetat.

În fapt, urmărirea penală a avut ca obiect săvârșirea a două infracțiuni de trafic de influență, prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. (5) din Codul penal, două infracțiuni de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzute de art. 47 din Codul penal raportat la art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal și infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 alin. (1) din Codul penal, conștând în aceea că:

— în perioada ianuarie—septembrie 2012, inculpatul, având calitatea de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție — Regiunea Suceava, a solicitat și a primit periodic de la denunțatorii N.D.V. și G.A. sume cuprinse între 100 și 800 euro lunar, cu titlu de taxă de protecție, promițând că le va asigura trecerea frontierei cu diverse cantități de țigări, fără a fi controlați de funcționari vamali și polițiști de frontieră. În același scop, inculpatul a pretins și primit de la martorul denunțator N.D.V., în luna august 2012, suma de 10.000 de euro;

— în perioada mai—iunie 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție — Regiunea Suceava, în schimbul a 40 pachete de țigări Marlboro, i-a promis numitului B.V., subofițer în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, că va interveni pe lângă comisarul șef B.D.G. din cadrul acestei instituții, pentru a obține avansarea sa în grad, înainte de termen;

— în perioada aprilie—mai 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție — Regiunea Suceava, a intervenit pe lângă directorul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Iași, G.I., pentru a obține transferul numitei B.L. la Biroul Vamal Dornești;

— în luna iulie 2014, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Pază și Protecție — Regiunea Suceava, a încercat să-l determine pe numitul H.F.P., inspector de trafic în cadrul Inspectoratului de Stat pentru Control în Transporturi Rutiere, să îndeplinească în mod defectuos atribuțiile de serviciu, prin încălcarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 69/2012 privind stabilirea încălcărilor cu caracter contravențional ale prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului, ale Regulamentului (CE) nr. 1.072/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri, ale Regulamentului (CE) nr. 1.073/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața internațională a serviciilor de transport cu autocarul și autobuzul și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere și ale normelor de aplicare a acesteia, precum și a sancțiunilor contravenționale și a altor măsuri aferente aplicabile în cazul constatării încălcărilor, cu modificările și completările ulterioare, și să aplice o sancțiune mai blândă sau să-l ierte de aplicarea unei sancțiuni pe reprezentantul transportatorului, numitul C.N., căruia la data de 4 iulie 2014 i-a aplicat o amendă în valoare de 9.000 lei și măsura suspendării dreptului de utilizare a autovehiculului marca Scania cu nr. de înmatriculare S.V. 25 S.E.G.;

— în perioada anilor 2008—2009, inculpatul, în calitate de ofițer în cadrul Serviciului de Informații și Protecție Internă Suceava, i-a sugerat martorului denunțator N.D.V. să se

infiltreze într-un grup infracțional organizat, cu scopul de a-i furniza informații despre activitățile infracționale ale grupului și, deși i-a promis acestuia că nu-l va expune în niciun mod pe parcursul colaborării, nu a luat nicio măsură de protecție pentru ca activitățile sus-numitului să fie autorizate, ceea ce a condus în cele din urmă la dobândirea calității de inculpat de către martorul denunțator, fiind încălcate dispozițiile art. 9 și art. 10 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, republicată, cu completările ulterioare, precum și art. 17 lit. g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

Prin solicitarea formulată la data de 16 februarie 2018 și înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava la data de 19 februarie 2018, Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Suceava a solicitat constatarea legalității și temeiniciei Ordonanței nr. 66/P/2017 din data de 31 ianuarie 2018 și confirmarea dispoziției de renunțare la urmărirea penală în cauza având ca obiect infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, descrisă la pct. I din ordonanță, cu privire la inculpatul S.L.I.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Pe fondul problemei de drept, opinia judecătorului de cameră preliminară investit cu cererea de confirmare a Ordonanței nr. 66/P/2017 a fost în sensul că termenul prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este un termen de decădere, chiar dacă nu este prevăzută posibilitatea respingerii ca tardive a unei astfel de solicitări, pe considerentul că trebuie asigurată respectarea termenelor legale.

Dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală „Renunțarea la urmărirea penală” prevăd în cuprinsul alin. (12) că „Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

În cauză, data emiterii Ordonanței de renunțare la urmărirea penală nr. 66/P/2017 este 3 ianuarie 2018, iar data sesizării judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava s-a făcut după împlinirea termenului de 10 zile prevăzut la art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, respectiv la data de 19 februarie 2018, astfel că se pune problema naturii juridice a acestui termen, respectiv dacă este un termen de decădere sau de recomandare având în vedere implicațiile pe fond a acestei constatări.

S-a reținut că la nivelul Curții de Apel Suceava nu a fost identificată jurisprudență care să analizeze în mod explicit această problemă de drept.

Instanța de trimitere a arătat, în esență, că problema de drept suscită discuții, soluțiile prevăzute de art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nefiind limitative, exemplificând în acest sens posibilitatea judecătorului de a dispune declinarea în cazul în care ar constata că nu este competent material.

A apreciat de asemenea că, fiind o procedură ce vizează soluțiile dispuse de procuror, subzistă rațiunea avută în vedere la stabilirea naturii juridice a termenului de 3 zile prevăzut de art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca fiind de decădere, în ipoteza reluării în caz de redeschidere a urmăririi penale, în acest sens fiind exprimate opinii în cadrul întâlnirilor profesionale, dar și în doctrină (Codul de procedură penală comentat, Ediție Aniversară, Nicolae Volonciu, Editura Hamangiu, 2017, fila 914).

În opinia instanței de trimitere termenul prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală ar fi de decădere, cu toate că în cuprinsul art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nu este prevăzută soluția respingerii cererii formulate ca tardivă, deoarece ar trebui să existe o disciplină în respectarea termenelor prevăzute de lege.

IV. Punctul de vedere al procurorului și al părților asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, este admisibilă, susținând că trebuie lămurită natura termenului de 10 zile de transmitere a ordonanței de renunțare la urmărire penală în vederea confirmării, respectiv dacă este un termen de decădere sau unul de recomandare.

Intimatul a solicitat respingerea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală cu această problemă de drept, întrucât acesta este un termen de recomandare, în condițiile în care Codul de procedură penală nu prevede nicio sancțiune și nici posibilitatea respingerii sesizării ca tardivă.

V. Opiniile instanțelor judecătorești

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-a evidențiat opinia majoritară potrivit căreia termenul de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este unul de recomandare.

În acest sens au opinat Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București — Secția I penală, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava și Curtea de Apel Târgu Mureș, precum și Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Tribunalul București — Secția I penală, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Cluj, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Gorj, Tribunalul Olt, Tribunalul Vrancea, Tribunalul Brăila, Tribunalul Satu Mare și Tribunalul Timiș, Judecătoria Brașov, Judecătoria Zărnești, Judecătoria Călărași, Judecătoria Lehliu-Gară, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turda, Judecătoria Constanța, Judecătoria Medgidia, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Novaci, Judecătoria Reghin, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Judecătoria Oravița și Judecătoria Reșița.

În susținerea acestui punct de vedere, instanțele amintite au precizat, în esență, că termenul de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare, fiind definit ca termenul înăuntrul căruia ar trebui îndeplinite anumite acte procesuale sau procedurale în vederea bunei desfășurări a procesului penal, a cărui nerespectare nu atrage consecințe juridice cu privire la valabilitatea actului îndeplinit cu depășirea acestui termen.

În fine, s-a subliniat că, dacă s-ar da o altă calificare naturii juridice a acestui termen, în sensul că este un termen procedural imperativ (peremptoriu), adică înăuntrul său trebuie exercitat dreptul procesual ori îndeplinite anumite acte procesuale sau procedurale, sub sancțiunea decăderii ori anulării actului, dispozițiile art. 318 alin. (14) din Codul de procedură penală ar deveni inaplicabile, respectiv ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărire penală ar rămâne validă, iar judecătorul de cameră preliminară s-ar afla în imposibilitate de a exercita controlul asupra legalității și temeiniciei soluției dispuse de procuror.

În opinia contrară, minoritară, s-a apreciat că deși dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nu prevăd soluția respingerii sesizării ca tardivă, totuși termenul este de decădere, procurorul nemaiavând posibilitatea de a sesiza, în temeiul art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, în vederea confirmării renunțării la urmărirea penală.

În acest sens, au comunicat puncte de vedere Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Dolj, Tribunalul Mehedinți, Judecătoria Rupea, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Secuiesc și Judecătoria Luduș.

În susținerea acestei opinii, s-a arătat că raționamentul juridic trebuie să fie similar cu cel avut în vedere la stabilirea termenului de 3 zile prevăzut de art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală pentru situația reluării urmăririi penale în caz de redecidere, care este un termen de decădere.

VI. Jurisprudența națională în materie

S-a constatat că, deși au fost transmise mai multe hotărâri judecătorești având ca obiect confirmarea soluției de renunțare la urmărire penală, chestiunea supusă dezlegării a fost abordată efectiv doar în considerentele Încheierii pronunțate de Judecătoria Sectorului 6 București la data de 6 octombrie 2016, în Dosarul nr. 1.991/303/2016, și al Încheierii pronunțate de Judecătoria Sfântu Gheorghe la data de 12 septembrie 2016, în Dosarul nr. 3.678/305/2016.

În ambele situații, deși s-a constatat depășirea termenului de 10 zile pentru sesizarea instanței, s-a procedat la analiza legalității și temeiniciei soluției dispuse de procuror, considerându-se în primul caz că termenul este de recomandare, iar în cel de-al doilea caz că, deși încălcarea ar putea atrage sancțiunea nulității relative, aceasta nu a fost invocată.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării.

VIII. Punctul de vedere al specialiștilor cu privire la problema de drept supusă dezlegării

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia specialiștilor asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Facultatea de Drept din cadrul Universității din Craiova a apreciat că termenul de 10 zile prevăzut în art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare.

S-a susținut că, potrivit art. 318 din Codul de procedură penală, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei.

Art. 318 alin. (12) — „Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:

a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa

urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.

Prin urmare, înainte de a califica natura termenului de 10 zile, se impun următoarele precizări generale cu privire la scopul și efectul termenelor în materie penală.

Prin raportare la efectele pe care le produc, termenele pot fi: imperative (înăuntrul cărora trebuie efectuat actul, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului în caz de neefectuare în termen), prohibitive (termenele care se constituie într-un obstacol în calea efectuării actului, actul putând fi îndeplinit numai după expirarea termenului) și de recomandare (termene înăuntrul cărora trebuie efectuat un act, fără însă ca neefectuarea lui în termen să aibă consecințe asupra actului).

Prin raportare la textul de lege anterior menționat și la scurtele considerații cu privire la clasificarea termenelor, s-a apreciat că termenul de 10 zile este un termen procedural și de recomandare.

În al doilea rând, termenul instituit este de recomandare, întrucât nu este însoțit de o sancțiune specifică. Art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală prevede în mod expres soluțiile pe care judecătorul le are la îndemână în momentul sesizării sale cu o cerere de confirmare a renunțării la urmărirea penală respectiv „admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror”. Textul de lege nu prevede și sancțiunea respingerii cererii ca tardivă.

A susține că termenul este de decădere tocmai pentru a proteja interesele persoanelor implicate înseamnă, în realitate, a le face acestora o defavoare.

Mai mult, această instituție a renunțării la urmărire penală are ca fundament lipsa interesului public de a sancționa anumite fapte prevăzute de legea penală. Ori, dacă ar trece o perioadă de timp mai mare de timp cu atât mai mult s-ar impune confirmarea soluției de renunțare, întrucât în mod evident trecerea timpului conduce la pierderea interesului public în sancționarea unor astfel de fapte minore. Este același principiu care fundamentează instituția prescripției în sistemul nostru de drept.

Departamentul de Drept Public din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, prin lector univ. dr. Flaviu Ciopec, a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă.

Astfel, cu privire la prima condiție, s-a arătat că art. 475 din Codul de procedură penală menționează „completul de judecată” ca entitate ce sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție, iar nu instanța de judecată.

S-a arătat că, în situația în care s-ar aprecia că numai instanțele de judecată ar putea sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci tribunalul nu ar avea în nicio ipoteză această prerogativă, întrucât nu mai este investit cu judecarea cauzei în ultimă instanță. Conform noii arhitecturi procesuale, fondul unui litigiu penal poate fi judecat în ultimă instanță doar de curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție. Tribunalul este ultimă instanță doar în ipotezele în care nu „judecă”, ci doar „soluționează” căi de atac împotriva hotărârilor instanțelor inferioare, cum este cazul contestațiilor îndreptate împotriva încheierilor judecătorului de cameră preliminară de la judecătorii din jurisdicția sa. În consecință, pentru a da eficiență textului legal și a asigura tribunalului prerogativa de a sesiza instanța supremă ar trebui admis că această prerogativă nu este asociată exclusiv cu judecata fondului unui proces penal, ci și cu alte ipoteze în care se soluționează aspecte penale în ultimă instanță.

A exclude posibilitatea ca judecătorul de cameră preliminară să sesizeze instanța competentă pentru pronunțarea unui hotărâri preliminară ar împiedica asupra rezolvării unor chestiuni de drept importante, cum sunt cele ce rezultă din verificarea legalității administrării probelor, materie esențială cu efecte directe asupra fondului acuzațiilor. S-a concluzionat în sensul că judecătorul de cameră preliminară nu poate fi exclus din categoria subiecților de sesiză, adică este complet de judecată în sensul art. 475 din Codul de procedură penală.

Legitimarea procesuală activă a judecătorului de cameră preliminară poate fi pusă însă în discuție în cadrul procedurilor de control al actelor de urmărire penală: soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată (art. 341 din Codul de procedură penală), confirmarea ordonanței de renunțare la urmărire penală (art. 318 din Codul de procedură penală) sau confirmarea ordonanței de redeschidere a urmăririi penale (art. 335 din Codul de procedură penală). În toate aceste cazuri, încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă, putându-se afirma că soluțiile au fost pronunțate în ultimă instanță. De asemenea, s-a arătat că judecătorul de cameră preliminară verifică actele de urmărire penală sub aspectul, atât al legalității lor, cât și al temeiniciei, realizând un examen complet al cauzei deduse soluționării. Cu toate acestea, nu se poate ignora faptul că cenzura judecătorului de cameră preliminară nu conduce decât în situații de excepție la o antamare a fondului cauzei.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție, aceea ca respectiva chestiune de drept, obiect al sesizării, să fie aptă să influențeze soluționarea fondului cauzei, s-a considerat că nu este îndeplinită.

Astfel, conform Deciziei nr. 11 din 2 iunie 2014, dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cap. VIII, paragrafele 7 și 8, pronunțată în cadrul procedurii unei hotărâri preliminare: „[...] admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului. Prin sintagma «soluționarea pe fond a cauzei» folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.”

În acest sens, s-a apreciat că rezultă cu claritate faptul că această condiție nu pare a fi îndeplinită ori de câte ori judecătorul de cameră preliminară nu acționează în calitatea sa principală, respectiv verificarea legalității administrării probelor, chestiune ce aparține fondului cauzei. Ori de câte ori judecătorul de cameră preliminară este chemat să exercite un alt tip de control, condiția nu mai este îndeplinită. Astfel, în cazul

ordonanței de renunțare la urmărirea penală, confirmarea sau infirmarea ei nu deschide posibilitatea unei judecări pe fond a cauzei în fața unei instanțe, renunțarea la urmărirea penală fiind, prin ipoteză, o soluție ce exclude faza de judecată. O altă dovadă în acest sens este și competența ce se atribuie judecătorului de cameră preliminară de a dispune clasarea, în aceeași procedură de verificare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală, de asemenea o soluție ce blochează accesul la instanță. Acest raționament este valabil și în cazul confirmării sau infirmării ordonanței de redeschidere, precum și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire penală sau netrimiteri în judecată. În toate cazurile, atribuția judecătorului de cameră preliminară este fie de a confirma actul procurorului, ceea ce încheie definitiv procesul penal, fie de a-l infirma, când se produce o restituire a cauzei la procuror pentru a începe, continua sau completa urmărirea penală. În această ultimă ipoteză, nimic nu garantează că procurorul va dispune trimiterea în judecată, pentru a exista o dezbatere asupra fondului cauzei.

Ipoteza trimiterii în judecată este atât de îndepărtată și improbabilă, încât nu păstrează nicio legătură de cauzalitate cu procedura din fața judecătorului de cameră preliminară. A mai arătat că o chestiune de drept precum aceea ce face obiectul sesizării nu poate fi discutată în contextul procedurii prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât nu are legătură cu fondul cauzei, din moment ce analiza fondului cauzei de către o instanță este exclusă, iar a doua condiție nu este îndeplinită.

S-a concluzionat în sensul că, nefiind îndeplinită ultima din condițiile sesizării, aceasta se impune a fi respinsă ca inadmisibilă.

IX. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat în temeiul dispozițiilor art. 475—477 din Codul de procedură penală ca termenul de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală să fie considerat un termen de recomandare.

În raport cu considerentele Deciziei nr. 23/2016 a Curții Constituționale, Codul de procedură penală instituie o procedură de verificare obligatorie de către judecătorul de cameră preliminară, la sesizarea procurorului, a tuturor soluțiilor de renunțare la urmărirea penală. Conform art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, termenul de transmitere a sesizării privind confirmarea soluției de renunțare la urmărirea penală este de 10 zile și începe să curgă de la data emiterii ordonanței.

De altfel, s-a arătat că în ce privește natura juridică a acestui termen, pornind, pe de o parte, de la faptul că soluția renunțării la urmărirea penală este una favorabilă suspectului sau inculpatului, iar, pe de altă parte, având în vedere soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate pronunța în cazul în care respinge cererea de confirmare, respectiv cele prevăzute la lit. a) și b) alin. (15) al art. 318 din Codul de procedură penală, rezultă că acest termen este unul de recomandare, și nu de decădere.

Pe de altă parte, în raport cu particularitățile actuale ale procedurii prevăzute de art. 318 din Codul de procedură penală (cele privind etapa jurisdicțională și, în special, efectele produse de soluțiile pronunțate de judecătorul de cameră preliminară), considerarea termenului prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală ca fiind de decădere ar conduce la situații inacceptabile, injuste.

Mai mult, s-a arătat că paralizarea intervenției judecătorului de cameră preliminară este de neconceput, fiind contrară Deciziei nr. 23/2016 a Curții Constituționale care a reprezentat

și rațiunea pentru care legiuitorul a reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, procedura confirmării soluției de renunțare la urmărirea penală.

X. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că termenul de 10 zile prevăzut în art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este un termen de recomandare.

În argumentarea opiniei exprimate, s-a arătat că natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală — de termen de recomandare, iar nu de termen de decădere — rezultă din omisiunea legiuitorului de a reglementa în cuprinsul dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală soluția de respingere a cererii de confirmare ca tardivă. În ipoteza în care legiuitorul ar fi atribuit termenului de 10 zile prevăzut în art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală natura juridică de termen de decădere, în mod corespunzător ar fi reglementat soluția respingerii cererii de confirmare ca tardivă.

Or, în măsura în care legiuitorul nu a reglementat în cuprinsul dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală o astfel de soluție, calificarea termenului de 10 zile prevăzut în art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală ca termen de decădere, cu consecința pronunțării soluției de respingere a cererii de confirmare, în ipoteza nerespectării acestui termen, ca tardivă, nu poate fi realizată pe cale de interpretare, în absența unui temei legal.

Din această perspectivă, în ipoteza în care s-ar admite că termenul de 10 zile prevăzut în art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este un termen de decădere, iar nerespectarea acestui termen determină pronunțarea soluției de respingere a cererii de confirmare ca tardivă, unica soluție care ar putea fi adoptată de procuror ar fi reprezentată de trimiterea în judecată, soluție defavorabilă persoanei care a beneficiat de renunțarea la urmărirea penală și contrară constatării procurorului „că nu există un interes public în urmărirea faptei”.

De asemenea, transmiterea de către procuror, spre confirmare, a ordonanței prin care a dispus renunțarea la urmărirea penală nu constituie un drept procesual al procurorului, iar termenul de 10 zile de la data emiterii ordonanței nu constituie un termen prevăzut de lege pentru exercitarea unui drept procesual de către procuror, a cărui nerespectare să atragă decăderea din exercițiul dreptului.

XI. Dispozițiile legale incidente

Art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală

„Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate și se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța careia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

Art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală

„Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărirea penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau

respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:

a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.”

XII. **Opinia judecătorului-raportor**

Opinia judecătorului-raportor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării a fost în sensul că sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava, în Dosarul nr. 824/86/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept privind natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, în sensul de a se lămuri dacă acesta este un termen de decădere sau de recomandare, este inadmisibilă, deoarece nu întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

XIII. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: *„Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

Ca atare, admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor exigențe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță, este îndeplinită prima condiție analizată, referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava fiind investit în Dosarul nr. 1.198/1/2018 cu soluționarea cererii formulate de Direcția Națională Anticorupție vizând constatarea legalității și temeiniciei Ordonanței nr. 66/P/2017 din data de 31.01.2018 și confirmarea dispoziției de renunțare la urmărire penală în cauza având ca obiect infracțiunea de trafic de influență prevăzut de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

De asemenea, este îndeplinită și cea de-a treia condiție enunțată, întrucât chestiunea de drept cu a cărei analiză a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În schimb, cerința referitoare la natura chestiunii ce poate face obiectul sesizării și la aptitudinea dezlegării date de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei nu este îndeplinită în cauză.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală s-a statuat, în mod progresiv, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, regăsită în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, s-a apreciat constant că, prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejuate prin norma de incriminare, și nu rezolvarea unei chestiuni incidentale. Această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea „pe fond” a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În susținerea acestei teze, jurisprudența instanței supreme s-a fundamentat pe interpretarea sistematică a reglementărilor având ca finalitate unificarea practicii judiciare, constatându-se că procedura instituită prin art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală.

Astfel, chestiunea a cărei dezlegare este supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material, de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei, putând doar, ca excepție, viza o problemă de drept procesual, adică în măsura în care soluția dată acesteia se repercutează semnificativ asupra rezolvării fondului, în timp ce admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la chestiunea de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit de instanțele judecătorești.

Așadar, s-a considerat că prin modul de reglementare s-a urmărit excluderea de la procedura pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept a problemelor de drept de care nu depinde soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce rămân a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în interesul legii, sub rezerva îndeplinirii și a celorlalte condiții de admisibilitate reglementate de Codul de procedură penală.

Ca atare, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de către instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se cere și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală, trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

La această concluzie se ajunge și pe calea interpretării teleologice a textelor de lege, în contextul în care aceasta a fost rațiunea avută în vedere de legiuitor care, prin art. 102 pct. 284 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru

modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare, a modificat conținutul art. 475 din Codul de procedură penală ce reglementează condițiile de admisibilitate a sesizării formulate în vederea pronunțării de către instanța supremă a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, introducând expresia „pe fond”, care lipsea din prima formă adoptată a Codului.

În prezenta cauză, obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept ce se circumscrie sferei normelor procesual penale a cărei lămurire nu poate influența soluția pe fondul cererii de confirmare cu care a fost investit judecătorul de cameră preliminară, dat fiind faptul că natura juridică a termenului procedural nu are înrâurire asupra rezolvării raportului de drept penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale proteguate prin norma de incriminare.

Astfel, obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept ce se circumscrie sferei normelor procesual penale referitoare la termenul de introducere a unei cereri de confirmare a soluției de renunțare la urmărire penală, respectiv admisibilitatea sesizării formulate în conformitate cu art. 318 alin. (10) din Codul de procedură penală în ipoteza depășirii termenului prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală. Lămurirea naturii juridice a termenului de 10 zile în cadrul căruia procurorul este obligat să sesizeze judecătorul de cameră preliminară competent nu ar putea influența decizia ce va fi luată pe fondul cauzei, în condițiile în care judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava este chemat să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărire penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală, potrivit art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, ci constituie o chestiune incidentală de care nu depinde lămurirea cauzei pe fond.

În concret, în cauză, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava poate dispune una dintre soluțiile prevăzute de art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, respectiv, să admită sau să respingă cererea de confirmare formulată de procuror, iar în cazul în care respinge cererea de confirmare, dispune în mod obligatoriu desființarea soluției de renunțare la urmărire penală și, după caz, trimiterea cauzei la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori

pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală sau de a dispune clasarea. Așadar, soluțiile legale presupun în mod necesar verificarea legalității și temeiniciei soluției de renunțare dispuse de procuror, situație în care stabilirea naturii juridice a termenului prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală este pur teoretică, fără a putea influența soluționarea cauzei. De altfel, dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală sunt explicitate în privința soluțiilor ce pot fi pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, respingerea sesizării ca tardivă sau inadmisibilă nefiind prevăzută de dispozițiile legale, similar soluțiilor reglementate de art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală în cazul plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, interpretarea acestora fiind neechivocă.

Opinia exprimată de instanța de trimitere asupra chestiunii de drept nu are aptitudinea de a produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, dimpotrivă, ar putea atrage chiar lăsarea nesoluționată a cauzei penale prin refuzul analizării obiectului său pe considerentul că a fost depășit termenul prevăzut pentru aceasta, contrar considerentelor Deciziei nr. 23 din data de 20 ianuarie 2016 pronunțată de Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, ce au stat la baza modificării legislative operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și scopului pentru care a fost reglementată procedura confirmării, respectiv supunerea soluției de renunțare la urmărire penală controlului judiciar.

În concluzie, se constată că problema privind natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, astfel cum a fost expusă în încheierea de sesizare, nu constituie o veritabilă chestiune de drept cu relevanță practică, ci una pur teoretică și nu este susceptibilă a genera interpretări juridice diferite în privința soluțiilor ce pot fi pronunțate într-o cauză având ca obiect confirmarea soluției de renunțare la urmărire penală, astfel încât nu se impune lămurirea acesteia pe calea procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava, în Dosarul nr. 824/86/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art. 318 alin. (12) din Codul de procedură penală, dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CU DELEGAȚIE AL SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Maria-Mihaela Albu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

